

مسئله دینی چیست؟

رسالت پیامبرانه یا عامه پسندی؟!

سنگ بنای تعریف‌های موجود از «رسانه» بر پایه نوع برداشت از جهان و آینده آن قرار دارد و از آنجا که «فن آوری رسانه‌ای» در حال حاضر از جهان مدرن غروب سر بر آورده، به ناچار کاربران یا نپوهی از مفاهیم بیگانه رویه‌رو می‌شوند. واضح است پیام ارسال هم در جهت «اصالت سود» یا «اصالت لذت» است و در این فضا پیام و رسانه‌ای برتر محسوب می‌شود که بیشترین اثرگذاری را داشته باشد.

باورها و رفتارهای دینی را انسانی بدانیم که فلسفه زندگی او بندگی پروردگار است، رسانه عهده‌دار انتقال پیام به منظور شکل دهی به بینش‌ها، بی گمان، وظیفه رسانه ملی می‌باشد. رسالت‌ترین پیام را باید در وحی الهی و رسالت انبیا (ع) جستجو کرد؛ زیرا حقیقی‌ترین و جدی‌ترین پیام حقیقی بشر در برابر مکتب‌های الهادی و التقاطی است. رهبر معظم انقلاب (ع) و به تصویر کشاندن سیره آن الگوهای ملی رهنمودهایی داشتند که روح حاکم بر آن همان سیره اهل بیت (ع) است. ایشان می‌فرمایند:

«امروز جنگ دنیا جنگ رسانه‌هاست... رسانه ما، هم باید ناظر باشد به دشمن در فضای کار دشمن در داخل، هم باید ناظر باشد به ضربه زدن به دشمن در فضای عمومی...» معظم له در ادامه، هدف‌های کلان رسانه ملی را این گونه از تقای معرفت دینی روشن بیان، تحکیم

۱. همگام ایمان و معرفت؛
۲. ترغیب مردم به رفتار دینی
۳. ریشه‌دار کردن شناخت و بنا بر ارزش‌ها
۴. مضمون‌های فکری انقلاب و نظام اسلامی؛
۵. باور به کارآمدی دشمن؛
۶. ایجاد همگرایی عمومی و مهرورزی در میان مردم؛
۷. آگاه‌سازی نسبت به مقوله‌های حساس؛

ایشان با تأکید بر اهمیت دادن به محتوای محتوا را الزامی کنید؛ بر نامه‌ها نگرش به

باید پیام داشته باشد... مثلاً از یک طرف درباره عدالت اجتماعی بر نامه‌های شما

می‌کنید؛ اما از آن طرف در خلال برنامه‌های دیگر عملاً عدالت اجتماعی را نقض می‌کنید.

این درست نیست؛ باید آهنگ کلی برنامه‌ها یکی باشد و در بین آن تناقض دیده نشود.

غالباً خانه‌های مورد استفاده شخصیت‌های این فیلم‌ها اعیانی و اشرافی است؛ واقعاً

وضع زندگی مردم ما این طور است؛ و منافی و ناصالح در صدا و سیما انجام نگیرد.

به شدت توجه کنید که چهره‌پردازی‌های علمی و هنری ندارند؛ در صدا و سیما با

پول مردم چهره‌پردازی می‌شوند؛ چهره‌ها قرار کسی را می‌خواهیم الگوی جوان‌ها

این مواضع شفاف و شجاعانه رهبر انقلاب می‌بندد، در حقیقت همان مواضع معمار

بزرگ انقلاب (ره) است که در دیدار با مسئولان وقت صدا و سیما، آنان را به

رویکردها فرآخواند و از آنان خواهش کرد تا روضای پروردگار بر رضایت مخاطبان

ترجمه دهند: «دستگاه تلویزیون با دستگاه رادیو

آموزنده باید

باشد، قدرت بدهد به جوان‌های ما، جوان‌های ما را نیرومند کند. نباید دستگاه تلویزیون جوری باشد که ده ساعت موسیقی بخوانند، جوان‌هایی که نیرومند هستند، از آنها را برگر دانند به یک جور خلسه می‌آورد. این‌ها مثل همان تریاک و... موسیقی با تریاک فرق ندارد؛ تریاک یک جور خلسه می‌آورد، یک مملکت آزاد باشد، یک مملکت مستقل باید تبدیل بشود. اگر بخواهید مملکت‌تان یک مملکت صحیحی باشد، یک مملکت آزاد باشد، یک مملکت مستقل باشد، مسائل را از این به بعد جدی بگیرید، رادیو و تلویزیون را تبدیلش کنید به یک رادیو تلویزیون آموزشده، همین کلمات نقشه است برای این که شما بگویند که کهنه‌پرست شدید. این‌ها که می‌گویند اگر چنانچه موسیقی در رادیو نباشد، آن‌ها (جوانان) می‌روند از جای دیگر می‌گیرند، بگذار بگیرند از جاهای دیگر، شما عجلاناً جای دیگر نباشید، آن‌ها کم برای این که شماها را از کار جدی موسیقی را می‌گیرند، بگذار بگیرند از جاهای دیگر، شما عجلاناً موسیقی خبیث است می‌گیرند. حالا اگر مملکتی، خبیث است به جوان‌های ما این موسیقی بدهیم؟ ما باید خبیث کنیم؟ که دانشمند بر گردانید...؟

در کلام آن عزیز سفر کرده، نکته‌ای زیبا به چشم می‌خورد که اگر متولیان رسانه ملی آن را نصب العین خویش قرار می‌دادند، وضعیت کنونی ما این گونه نبود که با پخش هر فیلم غربی و یا موسیقی تهیج‌کننده، شاهد الگوگیری جوانان از قهرمانان غربی و موسیقی آنان باشیم. امام (ره) در آن روز بر این نکته تأکید کردند که رسانه ملی به آسانی می‌تواند دافعه جوانان را به نفع اسلام و انقلاب تغییر دهد و با استفاده مجازی و خشونت را به حاشیه براند.

بی‌نوشت‌ها

۱. Utilitarianism
۲. Hedonism
۳. زمستان ۸۳
۴. صحیفه نور، ج ۸، ص ۲۰۰